

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

פרשיות "מטות - מסעי"

תמוז תשפ"ו

"לא יחל דברו" (ל' ג'). פי' אדם לא יעשה דבריו חולין, אלא יראה שדבריו כולם יהיו רק ע"פ התורה הק'.
(צמח צדיק)

*

"לא יחל דברו - ככל היוצא מפיו יעשה" (ל' ג'). היינו אדם ששומר פיו ולשונו ואינו עושה דבריו חולין, אזי
שכרו אשר "ככל היוצא מפיו" מה שהוא אומר, "יעשה" הקב"ה, כמו שאמרו חז"ל (סוטה י"ב) 'צדיק גוזר
והקב"ה מקיים'.

*

"לא יחל דברו ככל היוצא מפיו - יעשה" (ל' ג'). אמרו חז"ל (ב"מ ק"ז) 'קשוט עצמך ואח"כ קשוט אחרים',
וזה הפי': אם אדם רוצה ש"לא יחל דברו" שלא יעשה דבריו חולין אלא יקבלו אחרים את דבריו, אזי "ככל
היוצא מפיו" כפי שאומר לאחרים, "יעשה" יעשה גם הוא, ולא יוכלו לומר לו 'טול קורה מבין עיניך'.
(ויקח משה)

*

"ויקצף משה על פקודי החיל" (ל"א י"ד). משה רבנו ה"עניו מכל אדם", שאמר "עוד מעט וסקלוני" (שמות
י"ז ד'), ידע בשעת הצורך גם להרים את קולו. כי לא תמיד אפשר לנהוג עם הבריות בענווה. יש שהמנהיג
חייב לדעת גם להשמיע דברים חריפים ולהלום בידו על השולחן.
(א"ב)

*

"והייתם נקיים - מד' ומישראל" (ל"ב כ"ב). כאן רמז להם משה רבנו כי אהבת ד' ואהבת ישראל צריך
שתהיינה קשורות יחדיו בכל לב.
(תפארת שלמה)

*

"את ששת ערי המקלט אשר תתנו לנס שמה... ועליהם תתנו ארבעים ושתים עיר" (ל"ה ו'). שש ערי מקלט
רומזות לשש המילים המרכיבות את הפסוק הראשון של קריאת שמע: "שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד",
שבהן יכול כל אדם למצוא מקלט בטוח בכל עת, לחזק אמונתו ולהתקשר עם בוראו. ארבעים ושתים הערים
הניתנות עליהם, אף הן קשורות לקריאת שמע, בכך שהן רומזות לארבעים ושתים המילים של הפרשה
הראשונה שלה, פרשת "ואהבת".
רמז על ענין זה - תיבת "שמע" היא ר"ת של "שש ערי מקלט".
(זר הצבי)

*

"שש ערי מקלט תהיינה לכם" (ל"ה י"ג). הנה ידוע, שש מצוות חיובן תמיד, לא יפסקו מעל האדם אפילו
רגע אחד כל ימיו, וכל זמן וכל רגע שיחשוב בהן קיים מצות עשה, ואין קץ למתן שכר המצוות, ואלו הן:
א. להאמין שיש אלוה אחד בעולם דכתיב "אנכי ד' אלקיך", **ב.** שלא נאמין בזולתו שנאמר "לא יהיה לך
אלהים אחרים על פני", **ג.** ליחדו שנאמר "שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד", **ד.** לאהבה אותו שנאמר
"ואהבת את ד' אלקיך", **ה.** ליראה אותו שנאמר "את ד' אלקיך תירא", **ו.** שלא ללכת אחר מחשבת הלב
וראיית העינים שנאמר "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", (**ה'חינוך'** בהקדמה, **ומשנ"ב** סי' א'
בה"ל ד"ה 'הוא כלל גדול בתורה'). וסימנם "שש ערי מקלט תהיינה", היינו אם אתה חושב ומהרהר בכל
רגע, ובכל ימי חייך בשש מצוות אלו, הרי אתה נמצא במקום בטוח בעוה"ז ובעוה"ב. (טוב הפנינים)

*

"למסעיהם על פי ד"ר - הדרך הנכונה"

העגלונים הרבים הביטו בתימהון ברופא הגבוה, שהיה לבוש בסגנון מודרני ונראה כמשכיל לכל דבר, עת התחבק בחום עם רב הדור צורה שפניו עדינים ודוק אצילות משוך עליהם.

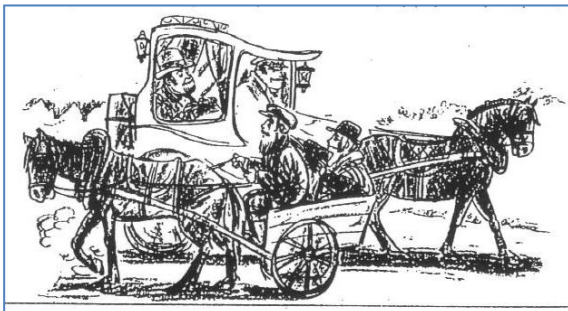
היו אלה שני ידידים מנוער, אשר התרגשו בפגישתם המקרית אחרי שנים רבות שלא ראו זה את זה. יחדיו ישבו בילדותם על ספסל העץ הקשה ב'חדר' שבעיירת מולדתם. כשגדלו, פנה כל אחד לדרך אחרת ושונה. האחד - הפך לרופא מפורסם, הצליח מאד במשרתו ונעשה מבוקש ומכובד עד מאד. לעומתו, השני - ישב ולמד תורה בשקדנות ובמרץ, וכשגדל הפך להיות גדול בתורה, רבה של העיר הגדולה, נערץ על כל תושביה היהודים, מוקירי התורה.

עתה נפגשו השניים במקום מרוחק מעיר מגוריהם. הרב נקרא כדי לפסוק בבעיה תורנית סבוכה, והרופא - לרפא חולה אנוש.

כאשר נרגעו מהתרגשות הפגישה, עלו השניים על העגלה שתובילם לעירם. בדרך, שוחחו על חייהם, עיסוקם ופרנסתם. הרופא סיפר בגאווה על הצלחתו במקצועו ורוב עושרו. נכסים רבים צבר לו וממון רב הרוויח בעבודתו.

הרב סיפר מחד על תורתו ומאידך על פרנסתו המועטת. בני העיירה עניים הם, ואין ביכולתם לספק לו פרנסה בשפע. אך ברוך השם אמר, פרנסתי תמיד מספיקה כדי צורכי. "הו, רחמי עליך", נענע הרופא בראשו, "ראה מה יצא ממך ומה יצא ממני. אני עזבתי את התורה ולא חסר לי דבר. ואתה, המשכת ללמוד תורה ובקושי יש לך כסף למחייתך".

הרב לא הופתע מדבורים אלה, גם לא נבוכ. באושר אמיתי השיב לרופא המשכיל, בבטחה, כשעיניו נוצצות: "שמע, לפני שפגשתיך בכיכר העגלונים, הציע לי עגלון אחד נסיעה תמורת שמונה רובל. לעומתו, בא עגלון אחר והראה לי את עגלתו, שהיתה יפה ונוחה יותר. הוא אמר לי שיקחני תמורת 2 רובל בלבד. נו עם מי אסע?"

"ודאי בעגלה הנוחה, תמורת 2 הרובל!" השיב הרופא בפשטות.

"אבל" המשיך הרב בסיפורו, "אחר כך התברר לי שהעגלון הזה נוסע בדיוק לכיוון ההפוך מעירי, צפונה במקום מזרחה, האם אסע עמו בכל זאת?"

"הו, ודאי שלא, ודאי שלא", חייך הרופא. "אם כך",

המשיך הרב להסביר בקול חזק וברור, בפנותו בחמימות ובידידות לרופא: "דע לך כי העולם הזה איננו מטרה בפני עצמה, הוא כנסיעה בלבד. היעד, התכלית הוא חיי הנצח. הן מהם שבעים - שמונים שנה, לעומת חיי הנצח?

אמנם, נוח יותר לעבור את העולם הזה בעגלה מרופדת ונוחה ובמחיר זול. אך השאלה היא - האם מביאה אותנו העגלה אל יעדנו? האם זוהי הדרך לחיי הנצח?

גם אם הדרך אל עולם הבא קשה לפעמים ולא נוחה, כדאי הוא כל מכשול כדי להגיע אל המטרה האמיתית!"

הרופא הביט בתדהמה ברב החכם. הסברו הנכון העלה בו הרהורים, והוא ישב דומם, שקוע במחשבות. עיניו נפקחו להבין כי דרכו שלו, גם אם נעימה היא - אינה מובילה אל היעד הנכון...

(ב"נ - ע"פ החפץ חיים)

ימי בין המצרים

אב ובנו יצאו למסע. בדרך עברו על פני בתי חרושת ומפעלים גדולים. רעש המכונות העובדות גָּרָה את סקרנותו של הבן, והוא בקש מאביו, כי ברצונו לבקר בפנים ולחזות בעבודת האומנים.

נכנסו שניהם לנגריה, הביט הילד מסביב וראה קורות ולוחות עץ בגדלים שונים. עד שהוא עומד ומביט, ראה כיצד הנגרים נוטלים את הלוחות הענקיים ואת גזרי העץ גדולי הממדים וחותכים אותם לנסרים ולחלקים בגדלים שונים.

"אוי, אבא!" - קרא הילד - "מדוע משחיתים האנשים את העץ הגדול והיפה? מדוע מנסרים הם לוחות עץ גדולים לחלקיקים קטנים חסרי תועלת? והלא כאשר מנסה אני לפרק ולשבור כלי מכלי הבית, נוזף אתה בי ואומר כי הנני עובר על 'בל תשחית'!"

חייך האב והסביר: אמנם בני, כאשר הנך מנסה לשבור משהו בבית ללא כל תועלת, אזי נוזף אני בך, אך הכנס נא עמי לחדר השני, שם תיווכח במו עיניך מה נעשה בנסרים הללו. נכנסו האב ובנו לחדר השני, ולעיני הבן התגלה מראה מרהיב: שולחנות מהודרים, ארונות יפים, כסאות מחוטבים מעשה אמן. "הרואה אתה בני" - הסביר האב - "אלמלא ניסרו וגזרו הנגרים את לוחות העץ, לא היו יכולים להתקין את כל הפריטים השימושיים והיפים הללו". נענה הבן בראשו לאות הבנה, ושניהם יצאו לדרך.

על יד מתפרה נעצר האב. "בוא נכנס לכאן!" - אמר לבנו. נכנסו שניהם למתפרה, והבן הביט בהשתאות בגלילי בדים שונים יפים ויקרים מאד, הגלולים על שולחנות ארוכים.

משני צידי השולחן עומדים גזרנים, גוזרים וחותכים את הבד היקר בלי רחם...

"אבא!" - צעק הבן - "ראה את השוטים, המקלקלים בדים כה יפים ויקרים!" הצטחק האב ואמר: בני! שא עיניך והבט על הקולבים התלויים על הקורה! הביט הילד למעלה וראה מלבושים יפים ונהדרים, מעילים, חליפות ושמלות. "הבנתי" - מלמל הילד - "אלמלא גזרו האנשים את האריגים, לא יכלו לתפור ממנו כל זאת..."

ילדים חביבים! לאור משל זה אומר בעל ה"קדושת לוי" זיע"א: "גלויותינו וכל צרותינו ועינויינו - הם הכל הכנה לקראת משיח צדקנו. וזאת נרגיש רק בבוא עת פקידתנו בגאולה השלימה, אבל היום עדיין אין אנו חשים בזאת. וזה מה שנאמר: "אפס בלתך" - רק אתה הקב"ה יודע, כי "גואלנו לימות המשיח" - הכל הכנה לקראת משיח צדקנו".

וכפי שהילד נוכח, כי אי אפשר להתקין שולחן או מלבוש טרם גוזרים את העצים או את הבד, אף כך הוא ההסבר לגבי הצרות הקשות והאיומות, שעברו ושעוברות על עם ישראל בכללו ועל כל יחיד בפרט בגלות המרה. כל אלה הן הקדמה לטוב בנצחי, שיתגלה לנו בעת ביאת משיח צדקנו.

ומה שמוטל עלינו לקרב את הגאולה הוא - ההתחזקות בתורה ובתפילה בלי להתפעל מכל העובר עלינו ברגעים האחרונים של הגלות, ותפילתנו בפינו, שאכן ימהר פדות נפשנו, ונגאל במהרה, ואז נדע ונרגיש, שהכל היה תכלית הטוב.

(ניצוצי אור)

כ"א תמוז - במלאת תשע שנים להסתלקותו של הגר"א שטרנבוך זצ"ל

בשנותיו האחרונות

עם אדמו"ר מזוטשקה

עם גיסו כ"ק אדמו"ר בעל
ה"חכמת אליעזר" זצלה"ה

הגר"א שטרנבוך זצ"ל

בהתוועדות העולמית ביוכל החמישים

נואם בהכנסת ס"ת בירושלים

בברכת לחיים לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בהכנסת ס"ת בביתר

באירועי נכדתו עם הרבי מסאדיגורה שליט"א

בביקורו האחרון ברמת ויז'ניץ - בברכת מזון